தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் ஆண்டு உ00க	மலர்
0க	பிங்கள. பங்குனி.	கஉ.
	1978 மே.	

* கால்டுவெலும் அவர் வாழ்ந்த காலமும்

(நீ. கந்தசாமி பிள்ளை, பள்ளியகரம், தஞ்சை.)

தொடர்ச்சி

உள்ளத்தைப் பொறுமையான ஆராய்ச்சி முறையிலும் நுணுகிய நோக்கத்திலும் இயல்பாகவே பழக்கிவைக்கும் பண்பு, எண்நூல் போன்று, இளைஞர்களுக்கு நலம்தரும் நெறியையும் நல்கும்'' என இலக்கணப் பயிற்சியின் இன்றியமையாமையையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழ் இலக்கணப் பயிற்சியை, நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் அறிஞர் இவ்வாறு கருதிப் பணிசெய்தனர்.

1858-ஆம் ஆண்டில், சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர், ஒப்பியல் முறைகளில் மேற்கொண்ட முயற்சியையும் பார்ப்போம், தஞ்சை மாவட்டத்தில், தரங்கம்பாடிக்கு அருகிலுள்ள பிறையாறு என்னும் ஊரில், சோழிய வேளாளர் மரபில், சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவரும் வழியாடு முதலியவற்றை முறையாகச் செய்பவருமான தாண்டராய பிள்ளை (வாத்தியார்?) என்ற ஒரு சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் இருந்தார்.

* To The Right Honourable George Francis Robert Lord Harris Governor of Madras, First Chancellor of the Madras University. * * * * * * *

I believe you share in the conviction that to the majority of those who shall be trained there, the accurate and scientific study of their own language,—a language hardly inferior to any in sweetness, flexibility, copiousness and force,—is calculated to be as useful as any other secular study, while its tendency to train the mind to habits of patient research and close analysis must render it as beneficial a discipline to the young as a study even of the mathematics themselves. (G. U. POPE)

அவருடைய மகன் சிறந்த இலக்கணப் புலமை வாய்ந்தவர். தான் பிறந்த சமயத்தைவிட்டு, கிறிஸ்தவராக மாறி சாமுவேல் பிள்ளை என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டார். தரங்கம்பாடியிலிருந்த ஜர்மானிய அறிஞர்களுடனும் சென்னையிலிருந்த ஆங்கில அறிஞர்களுடனும் பழகி, மேல்நாட்டு மொழிநூல் முறைகளை நன்கு தெரிந்திருந்தார். வீரமாமுனிவர், இரேனியூஸ். கால்டுவெல் முதலியோர்களுடைய இலக்கண ஆராய்ச்சிகளில் கண்ட சில கருத்துக்களும் முறைகளும் இவருக்கு புதிய முறையில் ஊக்கம் அளித்தன. பழைய முறைகளிலும் புதியமுறைகளிலும் உள்ள நற்பண்புகளை ஒன்று சேர்த்து இலக்கண இலக்கியப்பணி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் "கிரந்த மந்தணகூடம்" (Tamil Museum and Review of Oriental Philology) என ஒன்று நிறுவி, தான் வெளியிட விருப்பனவற்றை, பன்னிரண்டு வகையாகப் பிரித்து வேலை செய்யத் தொடங்கினர்; தான் நன்கு தெளிந்த துறைகளிலே அமைந்த நூல்களையே வெளியிடப்போவதாகக் கூறினர்; அவருடைய பன்னிரண்டு பிரிவுகளில், ஒப்பியல் மொழிநூற்பகுதியும் ஒன்று. இருக்வேதத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்தலும் ஒன்ருக இருந்தது; இந்த முயற்சியில் இவருக்குத் துணையாக விருந்தவர், வால்ற்றர் ஜாயீஸ் (Walter Joyes) என்பவர். இந்த கலைக்கூடத்தின் முதல் வெளியீடாக 1858-ஆம் ஆண்டில், "தொல்காப்பிய நன்னூல்" என்னும் அரிய இலக்கண நூல் வெளி வந்தது; அதில், இரண்டு இலக்கண நூல் வெளிவந்தது; அதில், இரண்டு இலக்கண நூல்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காட்டியிருந்ததோடு, பலவகையான குறிப்புக்களும், அட்டவணைகளும் கொடுத்திருந்தார்கள். ஆங்கிலத்தில் விளக்கமும் தரப்பெற்றிருந்தது. இந்நூலே, "ஐந்திரபாணிநீயம் என்றும் சமரசபாஷியசித்தாந்தம்" என்றும், இனிப்பெயர் பெறும் பெற்றிக்கேற்ப உத்தேசித்து, வடமொழி வழக்கும்தமிழ்மொழி வழக்கும் ஐங்கிலிய வழக்குங்கொண்டிருக்கின்ற சம்பந்தாசம்பந்தங் காட்டிப் பூரணவிருத்தியா யெழுதப் புகுத்திருக்குமுரை நூலுக்கு முதற் பிரயத்தனமாக வெளியிட்டார்கள். தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதிகாரமும் பொருளதிகாரமும் முதன் முதலாக இந்த நூலில் தான் அச்சிடப்பெற்றிருந்தது சூத்திரங்களின் அடைவும், பொருட் சுருக்கமும், மிகத்தெளிவாகக் காட்டப்பெற்றிருந்தன. அறிவுடைய மாணவன், உரைகளின் துணையின்றி, தொல்காப்பியத்தையும் நன்னூலையும் ஒருசேரத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குப் பெரிதும் துணை செய்தது. இந்த ஆசிரியர் சாமுவேல் பிள்ளையுடைய திட்டங்களை, இங்கு எழுதுவதென்ருல், அது ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகப் பெருகிவிடுமாகையால், சுருக்கமாகக்கூட எழுதவில்லை; எனினும், அக்காலத்தில், இலக்கணம், மொழிநூல், தமிழுக்கு ஆற்றவேண்டியபணி முதலியவற்றைப்பற்றி ஒருசார் அறிஞர் எவ்வாறு கருதினர் என்

பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவது மொழியாராய்ச்சி வரலாற்றுக்கு இன்றியமையாதது என்பதை எண்ணி, சாமுவேல் பிள்ளை, தன் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்திய இரண்டு ஆசிரிய பாக்களை மட்டும் இங்கு தருகின்றோம். இந்த எண்ணங்களெல்லாம் நூருண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை.

"மன்பதைத் தொகுதிவாழ் வளாகவையகந்
தன்னிடை முந்துநூன் மன்னிய பன்மொழி
ஒருங்கெலாமொருபகுதிய தெனுந் துணிபினை
மருங்குலாமொற்றுமை நயவளம் வல்லுநர்
கண்ண்டு சமரச பாடியங் கண்டனர்
அண்டர் நாட்டதுவெனு மாரிய மாதியாங்
கூரிய பழமையின் கோட்பா டுடைய
ஆரிய மொழிகளு மமிழ்துறள் தமிழார்
கிளைபடு மொழிகளுங் கிழக்குரி யனவும்
விளைந்தியல் விரிந்த மேற்கிடைப் பட்டவும்
முற்றியன் மொழிக்கொடுஞ் சேமியன் மொழிக்கோ
உற்றுணர்ந் துய்த்துணர் வைப்பெனு முத்தியாண்டும்
ஒற்றுமை வேற்றுமை தம்முன் முடித்தனர்
பட்டபல் பாடைக் கொருப்பட வொன்று
இலக்கண சித்தாந்த மெனவிரித் தியற்றிய
இலக்கணங்களையே யியற்றமிழ் முதலிய
பஞ்ச திராவிடம் பாற்பட வொருநெறி
யெஞ்சலி லிளம்பூ ரணமொடு சேனு
வரையமு நச்சினுர்க் கினியமு மாருத்
திரைபுரை யுரைபுத் தம்புதுரைத் தேம்
நமச்சி வாயனு ஞான தேசிகனும்
அமச்சவுந் தீக்கத னறைஞ்ச விவேகமும்
நன்னூனி றுத்த முறைக்குண் ணடக்கும்
பன்னூற் ரெல்காப்பியம் படர் பதார்த்தம்
வெளிப்பட விரிந்த வேற்றிலக் கணங்களும்
தெளிதமிழ்க் கண்ணுந் தெரிந்து விளங்கச்
செந்தமிழ் நடைமற் றேனைய நடைக்குப்
பிந்திய தன்மை பெரிதுஞ்ஞ் சிறப்பத்
தொல்காப்பிய நன்னூ லெனுந்தொல் பெயர்க்
கெல்லாங் கொள்கையி னிதுபெய ராகச்
சமரச விருத்தி சாலத்
தமிழ்மொழிப் படுவதாஞ் செயப்படு பொருளே.

உலகம் விரிந்த வொருசொல் லதுபோற்
பலகம் பலேப்படப் பட்டபல் பாடையும்
ஆதியின ஞதியா னருளுபு மானவர்க்
கோதிய வொருமுதல் வழிப்பிறந் தனவவ்
வாதிநூலொருசா ரறிவின ரம்மதம்
வாதநூல் வழாஅ மரபின ருணர்த்தின்
பகுதிய தொருமையும் விகுதிய தொருமையும்
பகுதிவேற் றுமையும் விகுதிவேற் றுமையும்
திரிபது மரபுந் தெரியா விகாரமும்
உரிமையும் பொதுமையும் பாற்பட வோர்ந்து
பன்மையாப் படர்ந்தவற் றினஞ்சில கண்டு
சின்மை யிலக்கணந் திறப்படத் தெரிந்தாங்
கவ்வத் தொகைவகை விரிகளே யவையவை
யெவ்வெவ் வழிகளி னியலுமவ் வழிகளிற்
சேர்த்தித் தெளிந் திறன்மூ வகைய
பார்த்தவை யாகிய வைரவப் பாலன;—
ஓரசை யொருமொழி யுள்ளசை முழுமொழி
ஓரிரு மொழியுஞ் சேமியஞ் சீனமா
ஆரியம் நாரிய மாமிரண் டொருபொது
வாகிய வுறுப்பியன் மொழிகளிப் பரதமா
நிலன்பெற நிகழ்வன வனைத்தையு முணர்த்திய
இலக்கண மொருகலே யெனும்பொது வாய்பாட்
டியற்கையே சமரசஞ் சிறப்பிலக்கணங்கள்
வயின் வயினெழிய மாரு மரபுடை
வாய்மையு முன்மையு நிலேஇய வழக்காற்
சேய்மையின் முனேவன் றெரித்தது மொன்றே
அவனு மொருவனே யவனருண் மனுவோ
ரவர்முத லதுவுமா ரொன்றவர் குலமும்
பாடையி னிலத்திற் கொள்கையிற் படர்ச்சியிற்
கூடிய பிரிந்தன கொண்டன விண்டன
பலவும் பலவாய்ப் பல்கியு மவற்போல்
நிலவிய வொருமையே நிறுப்புணர்த் திந்நூன்
முடிவினே மொழிவது சமரச பாடியம்,
கடைப்பிடிக் கருவிகள் கருதிய நிறுத்திற்
சித்தாந்த மென்னுஞ் செம்பெயர் பெறுமால்,
உத்தியு மூகமு மொருமுத லனந்தன்
செப்புமா பாடியஞ் செப்பிய பதஞ்சலி
விப்புவித் தமிழி னியற்கையுந் தழீஇக்
கொண்டகோள் பிழையாகக் கூரிய தாகலின்
வண்மையந் திராவிட மாபாடி யமெனு

வகத்திய முதலாச் சான்ரே ரறைந்தவை
யிகத்திக லாமை யியலும் பாலதென்
றறி வறி யாரிய ரரீநீர்த்
திறையு மிலேன்செய லினிதுகொள் குவரே.

கால்டுவெல், 1857-ஆம் ஆண்டு, தன் தாய்நாட்டிலிருந்து, தமிழ் நாட்டுக்கு திரும்பினர்; அவர் ஆற்றவேண்டிய சமயத் தொண்டுகள பெருகிவிட்டன; கோயிலேக் கட்டிமுடிக்கவேண்டிய வேலேயில் இடைவிடாது ஈடுபடவேண்டியவராயினர்; பொருள்தேட வேண்டியதும், கிடைத்த பொருளேச் சிக்கனமாகச் செலவிடவேண்டுவதும், திருப்பணியைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கோவிலேக் கவின்பெற அமைக்கவேண்டுவதும், இவர் பொறுப்பாயின. மேலும் விவிலிய நூலேத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் குழுவில் உறுப்பினராக அமர்ந்து பதினேராண்டுகள் அந்த வேலேயையும் செய்யவேண்டியதாயிற்று; அப்பணி முடிந்தவுடன் மேற்கொண்டு, ஓராண்டு, வழிபாட்டுநூலேத், தமிழிலாக்கும் வேலேயில் நிற்கவேண்டியதாயிற்று. வேறு வேலேகளேப் பார்க்கவியலவில்லே யென்ருலும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம், எப்போதும்போலவே, வரலாறு, பழமை, மொழியியல், பண்பாடு முதலியவைகளேப் பற்றிய செய்திகளேச் சேர்த்துக் கொண்டேவந்தார். கிரேக்க நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் இடங்களில் ஏதாவது ஒன்றையேனும் அகழ்ந்து பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் 'கொற்கை,' 'காயல்' முதலிய இடங்களில் சிறிது அகழ்ந்து பார்த்தார். போதிய வாய்ப்பின்மையின் இவர் எண்ணப் படிப் பார்க்கவியலவில்லே. வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் சேர்த்துவைத்தார். இவையெல்லாம் ஓய்வு கிடைத்த போது செய்தனவே.

1868-ஆம் ஆண்டில், சென்னே மாநில ஆட்சித்தலேவர், பெருமகன் நேப்பியர், பெருமாட்டியுடனும், பரிவாரங்களுடனும், இடையன்குடியில் தங்கினர். பெரும் பட்டினங்களிலும் செல்வவளம் நிறைந்த இடங்களிலுமே ஆட்சித்தலேவர்கள் தங்குவது வழக்கம். அவ்வாறிருந்தும், எங்கோ ஒரு மூலேயிலிருக்கும் சிற்றூராகிய இடையன் குடியில் தங்கியது, கால்டுவெலின், கல்வியின் பெருமையும் கடவுட்பணியுமேயாகும், பெருமகன் பல செய்திகளேக் கால்டுவெலுடன் ஊசாவித்தெரிந்து மகிழ்ந்தார்: இவர் கட்டும் கோயில், இவரே தன் சிற்பத்திஞல் ஓவியப்படுத்தியிருந்த பல கணிகளின் அழகு, பெருமகனேக் கவர்ந்தது; ஒரு பலகணி செய்வதற்காகும் செலவாகிய ஐந்நூறு ரூபாவை நன்கொடையாகக் கொடுத்தார். நற்ருமரைக் கயத்தில் நல்லன்னம் சேர்ந்தாற்போல் கற்ருே

ரிருவரும் உளங்கலந்துபேசி ஒரு வாரத்துக்கு மேலாக மகிழ்ச்சியாகப் பயனுடன் பொழுது கழித்தனர்.

1872-ஆம் ஆண்டில். கால்டுவெலுடைய, மகிழ்ச்சி நிறைந்த குடும்பத்தில் ஒரு துன்பம் நிகழ்ந்தது. கால்டுவெலின் மனைவி, இளமையிலேயே சமயத் தொண்டில் ஈடுபெற்றவரானமையால், இடையன்குடியிலும் பெண்களுக்கென பள்ளிக்கூடம் ஒன்று வைத்துப் பெண்களுக்கு வீட்டிற்காகவேண்டிய வேலைகளிலும் எழுத்து எண் முதலியவற்றிலும் பயிற்சியளித்து ஊரெங்கும் தாய் எனப் போற்றுமாறு வாழ்ந்து வந்தார்; நோயுற்ற மக்களுக்கு மருந்து அளித்தும் நோயடையாவண்ணம் வாழும் வகைகளைக் கற்பித்தும். அந்த ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையை முன்னேற்றி ஊரெங்கும் மகிழ்ச்சி நிலவுமாறும் செய்துவந்தார். இவர்களுக்கு ஒரு ஆணும், இரு பெண்ணுமாக மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர். ஆடிங்தன் (Addington) என்பது ஆண்குழந்தையின் பெயர்; இம்மகன் மருத்துவக் கல்லூரியிற் பயின்று, ஆஸ்திரேலியாவில் சிறந்த மருத்துவராகப் பணியாற்றி வந்தார். மூத்த மகள், திருச்சிராப்பள்ளியில் சமயப்பணியாற்றி வந்த வியத் என்பவரை மணந்து, தன் அன்னைபோன்று பெண்மக்களுக்குக் கல்வியைப் பெருகச்செய்யும் பணியை மேற்கொண்டு, யாவரும் புகழும்வண்ணம் சிறப்போடு வாழ்ந்து வந்தார்; இளைய மகள், லூயிசா (Louisa) என்பவர் பொறிவலாளர் பயிற்சி பெற்று விளங்கிய செப்பர்டு (Lt. Shepherd R. E) என்பவரை மணந்து, சில ஆண்டுகளுக்குள், தன்னுடைய இருபத்து மூன்றுவது ஆண்டுக்கு இரண்டு திங்கள் முன்னரே 1872 ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 28-ஆம் நாள் இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். இப்பிரிவு. மகிழ்வுற வாழ்ந்த ஒரு குடும்பத்தில் மாருத துன்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ தம் மக்கள்மீது காதல்?

ஓயாத உழைப்பாலும், வெப்ப மிகுந்த பகுதியில், நெடுநாள் தங்கியமையாலும், இடையே நோய்வாய்ப்பட்டு, இனி, ஒரு பணியும் செய்யவியலாது என்ற நிலைமைக்கு வலு குறைந்துவிட்டமையாலும் இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாகத் தன் இளைய மகளை இழந்த சோகத்தாலும் நலிவுற்று வாட்டமடைந்த கால்டுவெல் 1873-ஆம் ஆண்டு, தன் தாய்நாடு சென்று இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கினர். தன் நாட்டின் குளிர்நிலை, உடலைச் சிறிது வலுவுறச் செய்தமையின், இலக்கணப் பணியை மேற்கொள்வதற்குத் துணிவு பிறந்தது. இவருடைய 'ஒப்பிலக்கணம்' முதற்பதிப்பு, வெளிவந்த சில நாட்களில் செலவாகிவிட்டமையால், அதைக் கற்க விரும்புவோர்க்குக் கிடைப்பதரிதாயிற்று. இரண்டாவது பதிப்பை வெளிகொணரத்

தொடங்கி, முதற்பதிப்புக்குப் பின்னர், இடைப்பட்ட பத்தொன்பது ஆண்டுகளில், தான் தொகுத்துவைத்துள்ள குறிப்புக்களையும், பெருக்கிக்கொண்ட மொழியாராய்ச்சி அறிவையும் கொண்டு, இரண்டாவது பதிப்பைப் பெருக்கியும், சில இடங்களில் புதுக்கியும், பயில்வோர் எளிமையாகச் செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிப் பல வாய்ப்பாடுகளையும், அட்டவணைகளையும், பிற்சேர்க்கைகளையும் சேர்த்து, 1875-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இப்பதிப்பில், இலக்கிய வரலாற்றைக் குறித்தும், காலத்தைக் குறித்தும் கூறிய சில செய்திகள் பிற்காலத்து ஆராய்ச்சிகளால், பிழைபட்டனவாகத் தெரியினும், இலக்கணப் பகுதிவரையில் ஈடும் எடுப்புமற்றதென்று எளிதாகக் கூறிவிடலாம். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய மொழிகளின் அமைப்பைக்கொண்டு தமிழ் மொழியின் இலக்கணத்தை நன்கு தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணி, முதன் முதல் அம்மொழிகள் அமைப்பை ஆயத்தொடங்கிய இவர், பின்னர், தமிழ் மொழிப் பயிற்சியே ஏனைய திராவிட மொழிகளைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குப் பெருந்துணைபுரிவதைக்கண்டு தமிழ் இலக்கணப் பண்புகளை மேலும் போற்றியதோடு இத்தகைய இலக்கணம் தோன்றிய மக்கட் பகுதியின் பேரறிவையும் வியந்து புகழ்ந்தார்.

'ஒப்பிலக்கணத்தின்' முதற்பதிப்பு வந்த 1856-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இரண்டாம் பதிப்பு வந்த 1875-ஆம் ஆண்டுக்குள் தமிழ்ப் பயிற்சியின் நிலைமையும், தமிழைப் பிற நாட்டார் பயிலும் முயற்சியும் பெரும் மாறுபாடு அடைந்துவிட்டது. 1858-ஆம் ஆண்டில், கிழக்கு இந்திய வாணிகக் குழுவின் ஆட்சி மாறி, இந்திய நாடு, பிரிட்டிஷ் அரசில் ஒரு பகுதியாகி ஆங்கில அரசின் ஆட்சிக்கு உள்ளாகிவிட்டது. கல்வியைப் போற்றுவது ஆட்சியாளரின் கடமைகளுள் ஒன்றாக வந்துவிட்டது மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்பெற்று தங்கள் வேலையைத் தொடங்கின. தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி சென்னை ஆட்சியாளர் கையிலும், பல்கலைக் கழகத்தார் பார்வையிலும், அகப்பட்டுக்கொண்டது. பாட திட்டங்களும், அவர்களே, மேல் நாட்டு முறைப்படி அமைத்துக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆங்கில மொழியே கல்வி கற்பிப்பதற்கு உரிய மொழியாகி, இளமை முதல் கற்போர் உள்ளத்தை ஆட்சி செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. நாட்டு மக்களிற் கற்றவர்களெல்லாம் ஆங்கில மொழியைத் தெரிந்து அதன் வழித் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்க்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டபடியால், அயல் நாட்டிலிருந்து, ஆட்சிப் பகுதியிலோ, சமயப் பகுதியிலோ, வாணிகப்பகுதியிலோ, அங்கு வருபவர்களுக்கு முன்போல, இந்நாட்டு மொழியைப் பயில வேண்டாது போயிற்று. தமிழ் மொழி, பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் ஒதுக்கிடம் பெற்று புதிய முறையில் பயிற்றுவிக்கப்பெற்று வந்தது. ஆங்கில மொழிப் பயிற்சி,

வாழ்க்கையில் பல நன்மைகளையும், சிறப்பையும் பெறுவதற்கு வாய்ப் பளித்தமையின், மக்கள் உள்ளம் அதையே நாடியது. தமிழ்ப் புலவர்களும், பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் குறைந்த ஊதியம்பெற்றுப் பணியாற்றவேண்டியவராயினர். பல்கலைக்கழக நிலையில், ஒரு காலத்தில், தமிழ்ப்பாடக் கேள்விகளெல்லாம் ஆங்கில மொழியிலேயே கேட்கப்பெற்றும், விரும்பினுல், மாணவர்கள் தமிழில் விடை எழுதலாம் என்ற உரிமை கொடுக்கப்பெற்றும் வந்தது. கால்டுவெல், இங்கு வந்த காலத்தில், நாட்டில் பரந்து காணப்பெற்ற தமிழ்ப் பள்ளிகளும், கற்றுச் சொல்லி முறையும். பழமையான தமிழ்ப் பயிற்சியும், கல்விப் பயிற்சியும். சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து கொண்டே வந்து மறைந்துவிட்டன. ஆங்கில மக்களின் ஆற்றலுக்கு அடிமைப்பட்ட நம் நாட்டு அறிஞர்கள், தமிழன்னையை அறவே மறந்தார்கள். ஒரு காலத்து, மூவேந்தரும் பணியச் செங்கோலோச்சிய தமிழ்த்தாயும், காலங்கருதி, தன்னகத்திலேயே துச்சிலிருந்து துயர் கூறுவாளாயினுள். பழைய முறையிலேயே பயின்ற தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, மடங்களும், குறுநில மன்னர் மாளிகைகளும், நிலக்கிழவர் இல்லங்களும், உழவர் குடில்களும், நிழலளித்து வந்தன.

இந்த இருபது ஆண்டுகளில் (1856 - 1876) மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செய்துவந்த தொண்டுகளும் குறை வனவாயின. ஆனுல், இரண்டு சிறந்த வெளியீடுகள், அவர்களால் வந்துள்ளதை தமிழகம் என்றும் மறக்கமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் பல காலமாக, நைட் (Rev. J. Knight) ஸ்பால்டிங் (Rev. L. Spaulding) முதலிய, கிறிஸ்தவ சமயத் தொண்டர்கள் தொகுத்துவைத்திருந்த தமிழ் அகராதிக்கு வேண்டிய சொற்களையும் விளக்கங்களையும், வின்ஸ்லோ (Rev. M. Winslow) என்பவர் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து, மிக முயன்று, ஒரு, தமிழ்-ஆங்கில அகராதியை நன்முறையிற் பதித்து, 1862-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெளியிட்டார். இது, வின்ஸ்லோ அகராதி என்று பெயர் பெறும்; அமரிக்காவில் வெளிவந்த வெப்ஸ்டர் (Webster) ஆங்கில அகராதிபோன்று, அக்காலத்தில் தமிழுக்கு விளங்கியது. தமிழ் மொழியின் சிறப்பை வின்ஸ்லோ குறித்திருந்தது எல்லோர் உள் ளத்தையும் கவர்ந்தது. இந்த அகராதி வேலையில், இவருக்குத் துணையாகச் சில காலம், பர்சிவல் (Rev. P. Percival) இருந்தார். இராமாநுசக் கவிராயர், விசாகப்பெருமாள் ஐயர், வீராசாமிச் செட்டியார் முதலிய சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள். சென்னையில். இவ் வேலையில் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். இது, காலத்துக்கேற்பப் பதிக்கப்பெறின், எக்காலத்தும், தமிழ் மொழிக்கு ஒரு சிறந்த அகராதியாகத் திகழும் சிறப்புடையது என்பதை எவரும் மறுக்கார்.

மற்ருெரு சிறந்த நூல், பர்னல் (Dr. A. C. Burnell) என்பவருடைய 'தென் இந்திய பண்டைய எழுத்துக்கள்' (Elements of South Indian Palaeography) என்னும் அரிய நூல்; இந்நூல், நாம் பேசும் காலத்திலேயே எழுதப்பெற்றிருந்தும் 1878-ஆம் ஆண்டுதான் வெளிவந்தது. தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவை மிகத் தெளிவாக ஒவ்வொரு நூற்ருண்டிலும் இருந்தவண்ணம், அழகாகக் காட்டியிருந்தார், இதன், முகவுரை ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி, தென்ஞட்டைப்பற்றிய, பல செய்திகளை வரையறையுடன் குறிப்பிட்டிருந்தது. பர்னல். 1840-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர்; கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் தேர்ச்சிபெற்று அரசாங்க வேலையை மேற்கொண்டு 1860-ஆம் ஆண்டில் சென்னைக்கு வந்தவர். தென்ஞட்டு மொழிகளிலும், பழஞ் செய்திகளிலும், கல்வெட்டு, பண்பாடு முதலியவற்றிலும் ஈடுபட்டுப் பல ஆரிய வேலைகளைச் செய்தார். தஞ்சையிலேயே பல ஆண்டுகள் வேலைபார்த்தார். தஞ்சை சரபோஜி மன்னனின் நூல் நிலையத்திலுள்ள சமஸ்கிருத நூல்களுக்கு இவர் தொகுத்த அட்டவணை, யாவராலும் உலக முழுதும் புகழப்படுகின்றது. பரந்த நூற்பயிற்சியில், நுண்ணிய அறிவில் உள்ளத்தோடு உழைக்கும்தன்மையில், உண்மையைக்காணும் வேட்கையில் எவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டாக நின்ருர். பல அரிய கட்டுரைகள் எழுதி, தென்ஞட்டின் உயர்வை உலகம் அறியச்செய்தார். ஐந்திரவியாகரணத்தைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிச் சில இலக்கண நெறிகளைக் காட்டினர். தஞ்சையில் இலக்கணவாசிரியர், மருதமுத்து உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் பயின்ருர்; இவ்வாசிரியரே, போப் தஞ்சையிலிருந்தபோது. அவருக்குத் தமிழ் பயிற்றியவர். அக்காலத்தில் இலக்கண முறைகளை, இரண்டு வகையாக, ஒரு சார் தமிழறிஞர்கள் கருதினர்கள். ஐந்திர முறை ஒன்று, பாணினிமுறை மற்ருென்று. தொல்காப்பியம் முன்னையதைச் சார்ந்ததென்றும். நன்னூல் பின்னையதைச் சார்ந்ததென்றும், ஒரு எண்ணம் இவர்களிடம் பரவிவந்தது. சில இலக்கணவாசிரியர்களும் இருவகையாகப் பிரிந்துகொண்டனர். மருதமுத்து உபாத்தியாயர் முன்னைய பிரிவைச் சேர்ந்தவர். இவ்வகைப்பிரிவு எல்லோராலும் கொள்ளப்பட்டதல்ல. பர்னலுடைய கருத்துக்களில் ஒன்று, தென்ஞட்டில் தோன்றிய அரிய எண்ணங்களெல்லாம், வடநாட்டை வசப்படுத்திப்புகுந்து, பின்னர் வடநாட்டுக்கருத்துக்களென உலகெங்கும் பரவலாயின என்பது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களின் அமைப்பையும் சிற்பச் சிறப்பையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் 'கோயில்கள்' இங்கு இருக்கின்றன; ஆனல் இவைகளை அமைக்கும் முறைகளைக் கூறும் நூல் தமிழில் இல்லை; அத்தகைய நூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலுள்ளன; ஆனல் அவைகட்கேற்ற கோவில்கள் அங்கில்லை; இலக்கியம் தெற்கே இருக்கின்றது; இலக்கணம் வடக்கே இருக்கின்றது.

காரணம் என்ன?' என்றுஅடிக்கடி கேட்பதுண்டு என, அவரிடம் சில நாட்கள் வேலைபார்த்த என் தந்தையார் சொல்லுவார்கள். தமிழ்ப் பெயர்கள் சமஸ்கிருதப் பெயர்களாக மாற்றப்பெற்ற முறைகளை நான்கு வகையாக இவர், பிரித்துக் காட்டினார். முதலாவது தமிழ்ப் பெயர்களை நேரே சமஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்ப்பது; மறைக்காடு; இடைமருது. என்பன வேதாரண்யம், மத்தியார்ச்சுனம் என மாறியது போல், மொழிபெயர்க்கும்போது பொருளறியாமல். பொருளைப் பிழைபடக்கொண்டு மொழி பெயர்த்தல்; அரிசில்கிழான் வெட்டிய ஆறு அரிசலாறு என்பதை அறியாமல் அரிசில் என்பதை அரிசி எனப் பிழைபடக்கொண்டு அர்ஜிலநதி என மொழிபெயர்த்தல்; வெட்டாறு என்பதை வட்டாறு எனக்கொண்டு விர்த்த நதி என்றல்; விண்ணன் வெட்டிய ஆறு விண்ணாறு என்பதறியாது வெண்ணாறு எனக்கொண்டு ஸ்வேத நதி எனல். இரண்டாவது, தொகையாக வரும் பெயர்களை ஒரு பகுதியை மொழிபெயர்த்து மற்றொரு பகுதியை ஒலிபெயர்த்தல்; அண்ணாமலை என்பதை அர்ணா-அசலம் எனல். மூன்றாவது, புராணங்களில் வரும் பெயர்களுக்கேற்ப ஒலிகளை மாற்றி வடமொழிக் கதைகளோடு தொடர்புபடுத்தல்; திட்டை என்ற ஒலியை வசிஷ்ட என மாற்றல்; இராஜராஜபுரம் என்பதின் மரூவாகிய தாராபுரம் என்பதை தாருகன் என்னும் அசுரனோடு இணைத்து தாராசுரம் எனல். நான்காவது இயல்பாகவுள்ள பெயரோடோ, அல்லது அங்குள்ள தெய்வப் பெயரோடோ, ஸ்தலம், புரம் என்பவற்றைச்சேர்த்தல். பல பழஞ் செய்திகளையும் சொற்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்குப் பயன்பெறுவதான ஹாப்ஸன் ஜாப்ஸன் (Hopson Jobson) என்ற ஒரு நூலை யூல் (Sri H. Yule) என்பவருடன் சேர்ந்து தொகுத்தார் அந்நூல் 1886-ஆம் ஆண்டில்தான் வெளிவந்தது. 'ஹாப்ஸன் ஜாப்ஸன்' என்னும் சொல், இப்போது மொழி நூல் குறியீடுகளில் ஒன்றாய் ஒலிச்சிதைவின் ஒரு முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவர் இளமையிலே, தனது, நாற்பத்திரண்டாவது வயதில் காலமாகிவிட்டார். இவர் தொகுத்திருந்த சுவடிகளையெல்லாம் இந்தியா ஆபீஸ் நூல் நிலையத்தில் சேர்த்துவிட்டார். எல்லீசும், பர்னலும் சில ஆண்டுகள் உயிரோடு இருந்திருப்பார்களானால் தமிழும் தமிழ்நாட்டு வரலாறும் இன்னும் பல விளக்கம் அடைந்திருக்கும்.

அக்காலத்தில், அரசாங்கத்தாரின் கல்விப் பகுதியார் தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் செய்ததாகச் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. சென்னை, நாட்டுமொழிப் புத்தகச் சங்கத்தாரால், 1870-ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பெற்று, இருபது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடந்துவந்த 'ஜநவிநோதினி' என்னும் திங்கள் வெளியீடு சிறப்பாகக் கருதத் தக்கது; அதில் வெளிவந்த கட்டுரைகளும் படங்களும் மக்கள்

அறிவை வளர்ப்பதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவன. உரைநடை, சிறந்ததெனக் கூறக்கூடியதல்லவெனினும், தெளிவுடையது. தமிழ் வழியாகவே பலவகைப்பட்ட அறிவையும் அடையக்கூடும் என்ப தற்கு, அது ஒரு எடுத்துக்காட்டு எனக்கொள்ளலாம். அக்கால உரைநடை எவ்வாறிருந்ததென்பதற்கு, " அப்பாடசாலையில் 1841-ஷு பிரவேசித்து மாதவராயர் அப்போது அப்பாடசாலைக்கு அத்தியக்ஷரா யிருந்த மேஸ்தர் பவல் துரையவர்களுடைய கற்பனையினுல் மிகத் தேர்ச்சிபெற்று, அதில் முதல்தரமாய் தேறினவர்களுள் தாமும் ஒருவராகி, அங்கு அதற்கேற்ற வெகுமதியும் பெற்ருர். அவர் அப்பாடசாலையைவிட்டு நீங்கும்போது பவல்துரை அவர்க்கு யோக்கியதா பத்திரிகையொன்று அளித்தார்- அதைக்கேட்டால் அனைவரும் ஆனந்திக்கும்படியாகும். அதன் கருத்தாவது; ' த மாதவ ராயருக்கு உள்ள கல்வித்திறம் இந்தியாவில் அநேகமாய் எந்த வாலிபர்க்கும் இல்லையென்னலாம், கணித சாஸ்த்திரத்திலும் பவுதிக சாஸ்திரங்களிலும் இவருடைய சாமர்த்தியம் மிகவும் அதிகமானது. இந்த விஷயங்களில் இவர்க்குள்ள சாமர்த்தியம் கேம்பிரிட்ஜ் சர்வ கலாசாலையிலுங்கூட இவர்க்கு ஒரு கவுரவமான பதம் கிடைப்பிக்கத் தக்கதாய் அவ்வளவு சிறந்திருக்கின்றது.............................. மேலும் மாதவராயருடைய குணங்களும் நடக்கைகளும் பெருந் தன்மையுடையவையாகவேயிருக்கின்றன. ஆதலின் இனி இவர்க்கு இவ்வுலகில் இதற்கேற்ற சிறப்பு உண்டாகுமென நான் உறுதியாக நம்புகிறேன் '' என்னும் சொற்றொடர்களைப் பார்க்கலாம். எத் தனையோ பழைய நூல்களை மறுமுறையும் பதிப்பிக்கும் இக்காலத்தில் இந்த ஜநவினோதினி இருபது புத்தகங்களும் வருமாயின், தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நல்விருந்தாகும்.

அக்காலம், மரபாக வந்த தமிழ்க் கல்வியின் மாலைக்காலம் என்றே சொல்லலாம். பழமையான முறையைக் காப்பாற்றிப் பரவச் செய்துகொண்டிருந்தது ஒரே ஒரு பல்கலைக் கழகந்தான். இக் கழகத்திற் பயின்ற மாணவர்களே சென்ற நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும் இந்த நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் தமிழாசிரியராகவும், நாட்டுப்புறங்களில் தனிப்பட நின்று தமிழ் பயிற்றுவோராகவும், தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பையும் உண்மை நிலையில் நிலைக்கச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எந்த இடத்தில் தமிழ் பயின்றவர்களாயினும், இக்கல்லூரியின் நிழலில் சில நாள் தங்கியபின்னர்தான் தகுதியுடையவர்களாகத் தங்களை எண்ணிக்கொண்டார்கள். உலகமும் அவ்வாறே கருதியது. அப் பல்கலைக் கழகந்தாம் ஒரே இடத்தில் ஊன்றியதாகவில்லாது நாடெங்கும் உலவுவதாகவிருந்தது; உயிரற்றதாகவில்லாது உயிருடையதாகவிருந்தது. அது எது ? அதுதான் மகா வித்வான்

மீனுக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை. அவருடைய மாணுக்கர்களே சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில், பயிற்சிக்கல்லூரியில் குடந்தைக் கல்லூரியில், கல்விச்சாலைகளில், தமிழாசிரியர்களாகவிருந்த புரசை பொன்னம்பல முதலியார், சுப்பராயச் செட்டியார், தியாகராசச் செட்டியார், ஐயாசாமிப் பிள்ளை, சாமிநாத தேசிகர், முதலிய பெரும்புலவர்கள். பிள்ளையவர்களது கூட்டம் என்ருல் தமிழ்ப்புலமை மட்டுமல்ல, தமிழ்ப் பண்பும் நிறைந்த கூட்டம். சீலத்தால், நோன்பால், செறிவால், அறிவால் சிறந்த கூட்டம். ஆசிரியர்களுக்கு மாணுக்கர் களிடமிருந்த தாயனைய அன்பும், மாணுக்கர்களுக்கு ஆசிரியர்களிட மிருந்த நன்றியும் வணக்கமுங்கொண்ட பணிந்த அன்பும், உடன் பயின்ற மாணவர்கள் ஒருவருக்கொருவரிடத்திலுள்ள உள்ளங் கலந்த உலையா அன்பும்,அப்பேரறிஞர் கூட்டத்தில் நிறைந்திருந்தது. இந்தக் கூட்டத்தால், தமிழ் கற்றவர்களுக்கு நாட்டிலிருந்த நன் மதிப்பு நிலைபெற்றிருந்தது மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகர், நாம் இறைவனிடம் ஏதேனும் ஒன்று பெறவேண்டுமானுல், நம் வித்வான் தாண்டவராயத் தம்பிரானை மீண்டும் பெறவேண்டுவோம்' எனக் கூறினுர் என்ருல் தமிழ்ப் பண்பு எத்தகையது? அக்காலத்தில், குடந்தைக் கல்லூரியில் தியாகராயச் செட்டியாரிடம் தமிழ் பயின்ற, தஞ்சை ராவ்பகதூர் சீநிவாசம்பிள்ளை 'உலகத்தில் பலவாறு அலைப்புண்டு வறண்ட உள்ளம் குளிர்வதற்கு, எங்கள் ஐயா (தியாக ராய செட்டியார்) வின் உருவத்தையும் உரையையும் நினைப்பேன்' என்பார். சீனிவாசம்பிள்ளையும், குடந்தை திவான்பகதூர் இராமா நுஜாச்சாரியரும், செட்டியாரவர்களைப்பற்றியும் அவருடைய தமிழ் வகுப்பைப்பற்றியும் ஒருநாள் பேசிக்கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியை இன்று எண்ணும் உள்ளமும் மகிழ்கின்றது,

> தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
> இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
> நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்து
> உம்ப ருறைவார் பதி.

என்ற வேளாண் வேதம் பொய்யாத காலம் அது. 1876-ஆம் ஆண்டு மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, தன் மாணவர் கூட்டத்தைத் தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்ந்தாற்றுமாறு நல் வாழ்வில் வைத்து மறைந்தார்.

அக்காலம், இலக்கணத்துறையில், மாணவர்களுக்கான இலக்கண நூல்கள் வெளிவந்தனவேயன்றி, சிறப்புடையதாகக் கூறத்தக்கதொன்றுமில்லை. உறையூர் முத்துவீர உபாத்தியாயரும், திருவாவடுதுறையைச் சேர்ந்த சாமினுதக் கவிராயரும் பழைய

முறையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். முன்னையது சூத்திரங் களாகவுள்ளது; பின்னையது விருத்தயாப்பில் அமைந்தது. முத்து வீரியம் வெளிவந்துள்ளது; சாமிநாதம் முழுதும் வெளிவரவில்லை, அண்மையில் வரலாம். (தஞ்சை சரஸ்வதிமால் நூல் நிலையத்தில், வித்வான் கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை ஏடுகளைப்பார்த்து வருகின்றார்.)

கால்டுவெல், கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குச் செய்த அளப்பருந் தொண்டினை வியந்து போற்றிய அச்சமயத் தலைவர்களும், சங்கங் களும் இவரைப்பராட்டவேண்டி, இவர் நிலையை 'போதகர் தலைவராக' (Bishop) உயர்த்தினர்கள். சீலத்தால், அத்தலைமைக் குரிய பண்புகளெல்லாம் நிறைந்த இவரைக் கோலத்தாலும் அணி செய்தார்கள் 1877-ஆம் ஆண்டு, மார்ச்சு மாதம், கல்கத்தாவில், போதகர் தலைவர் பலரும் பெருங்கோயிலில் கூடிய ஒரு சமயக்கூட் டத்தில், இந்தியாவின் போதகர்மாத்தலைவரிடம், போதகர் தலைவர் என்ற பட்டமும், அதற்குரிய ஆடை அணிகலன் முதலிய சின்னங் களும் பெற்றுத் திரும்பினர். இவருடைய சமயப்பணியை வியந்த தர்ஹாம் (Durham) பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 'தெய்வநூலறிஞர்' (D. D.) என்னும் பட்டம் கொடுத்துப் பாராட்டியது. அந்த ஆண்டு தமிழகத்தை ஒரு கொடிய பஞ்சம் அலைத்தது; அதன் கொடுமையைக் குறைக்க அரசாங்கத்தார் மேற்கொண்ட நற்பணியில் இவரும் கலந்து உழைத்து மக்களது அன்பை மேலும் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

இவர், பொதுவாகக் கல்விக்கும், சிறப்பாகத் தென்மொழி களுக்கும் செய்துள்ள சிறந்த தொண்டை உளங்கொண்ட சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார், அக்கழகத்தின் இருபத்திரண்டாவது ஆண்டு விழாவில், பட்டம்பெறும் மாணவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்குவ தற்குத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். 1879-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அவ்விழாவில் அறிவுடையோர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் நாட்டின் பழைய நிலையை நன்குணரவேண்டுமென்பதையும்,பலமொழிகளையும் பயின்று மொழியியல் உணர்வதற்கு, திராவிட மொழிகளுக்குத் தாயகமாய், பதினன்கு பெருமொழிகளும் முப்பது குறுமொழிகளும் பயிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக எல்லையிலுள்ள இடங்களிலும் சிறந்தோர் இடம் எங்கும் இல்லை என்றும்; இத்திராவிடமொழி களுடன், ஆரியம், ஆங்கிலம், இந்துஸ்தானி மொழிகளும் இங்கு இயல்பாகவே பயிலக்கிடக்கின்றன வென்றும், இலக்கண அறிவின் நுண்மையில் இந்தியரினும் சிறந்தார், பண்டும் இன்றும் எங்கும் இலர் என்றும் இவர்களுடைய அறிவின் நுட்பத்திற்கு இலக்கண அறிவும், உள்ளத்தின் நேரியவளர்ச்சிக்கு பண்பமைந்த மொழி களுமே அடிப்படையாக விருக்கின்றன வென்றும், பல மொழிகளை ஒத்துப்பார்த்து அறிவியல் வரையறைகளுடன் மொழியைப்பற்றிய

ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்றும், பல அரிய கருத்துக் களும், கொண்டொழுக வேண்டிய நெறிகளும் பொதிந்த ஒரு பேருரையை நிகழ்த்தினர். இப்பேருரை நிகழ்வதற்குச் சில திங்களுக்கு முன்னர், மச்சேறித் தூங்கி மங்கிய பல நூல்களையும் அச்சேறுவித்தவரும், எளிய நூல்களாலும், சொற்பொழிவுகளாலும், சைவசமயத்தை மக்கள் உணர்ந்து பின்பற்ற அரிய பணிகள் செய்த வரும் சைவத் தொண்டரும் தமிழ்த் தொண்டருமாய்த் திகழ்ந்த ஆறுமுக நாவலர், ஏட்டுச்சுவடிகளை அச்சேற்றும் பொறுப்பை சில காலம், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழாசிரியராகவிருந்தவரும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகள் தோன்றிய முதலாண்டிலேயே கலைமாமணிப் (B. A.) பட்டம் பெற்றவரும், அப்போது அரசாங்க அலுவலிலிருந்தவருமான தமிழ்ப்பேரறிஞர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, தமிழகம்

> '' வேதம்வலி குன்றியது மேதகுசி வாகமவி தங்கள்வலி குன்றின்வடற்
> சூதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி குன்றியது சொல்லரிய சைவசமயப்
> பேதம்வலி குன்றியது பொற்பொதிம மாமுனிபு கன்றமொழி குன்றியதுநம்
> நாதநிலை ஞாலமிசை நாடறிய ஆறுமுக நாவலரடைந்த பொழுதே ''

என இரங்கி ஏங்க மறைந்தார்.

கால்டுவெல் முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், கால் கோள் விழா எடுத்த திருக்கோயில், 1880-ஆம் ஆண்டில், எல்லா உறுப்புக்களும் இனிது அமைந்து முற்றுப்பெற்றது. இக்கோயில் கட்டுவதற்குப் பொருளுதவி செய்தாரையும், பணி செய்தாரையும் இறைவன் அருள் பெறுமாறு வாழ்த்தி, இப்பெருங் கோயிலின் ஒலி மணி பல்லாயிரம் மக்களை அழைக்க, ஆண்டவனுக்கு உரிமை யாக்கினர். இத்திருக்கோயில், செம்மணற் பாலையில், இவருடைய உலையா ஊக்கத்தையும் உண்மைப் பற்றையும் காட்டும் வெற்றித் தூணம்போல் நின்று பல்லாயிரம் மக்கள் ஆண்டவனை வழிபட்டு அருள் பெறுதற்கேற்ற நிலையமாகத் திகழ்கின்றது.

1881,ஆம் ஆண்டில், இவர், நீண்ட நாட்களாகச் சேர்த்தும் ஆய்ந்தும் வைத்திருந்த பழைய வரலாற்றுச் செய்திகளையெல்லாம் வெளியிடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அரசாங்க ஆதரவில், 'திருநெல் வேலி மாவட்ட வரலாறு' என்று ஒரு வரலாற்று நூல் வெளி யிட்டார். அவ்வரலாற்றிலும் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டு களில் நிகழ்ந்தனவற்றை ஒருவாறு தொகுத்துக் கூறினர். ஸ்ட்ரூபோ (Strabo) என்னும் வரலாற்றாசிரியர், கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பேசுகிற, அகஸ்தஸ் சக்ரவர்த்தி (Emperor Augustus) யிடம் வந்த இந்திய அரசாங்கத் தூதர்கள் பாண்டியர் களால் அனுப்பப்பட்டவர்களே என்பதையும், அலக்சாந்தர் என்னும்

பேரரசனுல் (Alexander, the Great) தொடங்கப்பெற்ற இந்தியத் தொடர்பு வடநாட்டு மன்னர்களால் கைவிடப்பெற்ற பிற்காலத்தில், மேல்நாட்டுத் தொடர்பின் பயனை உணர்ந்து தொடர்ந்து காப்பாற்றியவர்கள் பாண்டியர்களே என்பதையும் அக்காலத்திய முத்து வாணிபத்தையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழங்காயலுக்கு அருகே கிடைத்த பொற்காசுகள், பதிமூன்காம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவை என்பதையும் அவற்றுள் ஆரகன் மன்னன் பீட்டர் (Peter of Aragon) என்பவனது காசுகள் இருப்பதையும், காயற்பட்டினத்து அக்காலத்து நடந்த வாணிகத்தின் சிறப்பையும், விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். இந்த நூலை எழுதும்போது தான் ஒரு தமிழனுகவே உணர்ச்சி கொண்டு எழுதுகிறுர் என்பது மட்டுமல்ல, தான் ஒரு நெல்லை நாட்டவராகவே எழுதுகிறுர். சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களை எல்லாம் நெல்லை நாட்ட வராகவே கொள்ள ஆசைப்படுகிறுர். வீரமாமுனிவரை நெல்லை நாட்டுக்கு உரியவராகக் கொள்வதற்கு, இவர் மன்ருடுவதைப் பார்க்கும்போது நமக்கே மனம் இரங்குகிறது; நெல்லை நாட்டில்தான் வீரமாமுனிவர் முதன்முதல் ஐந்தாண்டுகள், ஏன்? ஏழாண்டுகள் தங்கித் தமிழ் பயின்ருர், ஆகையால் அவரைத் தமராகக்கொள்ள நெல்லை நாட்டுக்கு உரிமையுண்டு 'என்கிறுர்'. எவ்வளவு அன்பிருப்பினும், உண்மையிலேயே உறைத்த உள்ளமானபடியால், என்ன செய்வது, அவர், ஒரு செய்யுளோ உரைநடையோ, நெல்லையிலிருந்து எழுதவில்லையே? என்று கூறி விட்டுவிடுகின்ருர், வரலாறுகளை நன்கு ஆய்ந்து. ஒரு முடிவுகட்டும் திட்பத்தை. மதுரை நாயக்கர்கள் ஆட்சியைப்பற்றி இவர் கூறும், "நன்மை எது தீமை எது என்று, இப்போதைய ஐரோப்பிய வரையறைப்படி சீர்துக்கினுல் மட்டுமல்ல, இந்துக்களுடையவும் மகமதியர்களுடையவுமான நெறி நூல்களில் கண்டபடியும், நாயக்கர்கள். அரசர்கள் என்ற தங்கள் கடமையிலிருந்து மிகவும் விலகி வீழ்ந்தவர்களாகவேதான் முடிவு செய்யவேண்டும். உள்ளத்தில் ஒரு நோக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு கோயில்களுக்கும் குருக்கள்களுக்கும் ஆரவாரமான கொடையைக் கொடுத்து, அதன் மூலமாக பிராமணர்களுடையவும் கவிராயர்களுடையவும் போலிப் புகழ்மொழிகளைப்பெற்று, திரளான மக்களைத் தங்கள் நெறி தவறிய ஆட்சியில் பொறுமையுடன் தங்கும் வண்ணம் வைத்துக்கொண்டதேயல்லாமல், இவர்களுடைய ஆட்சி, மானமிழத்த காமக் களியாட்டமும், துரோகமும், கொள்ளையும், கொடுமையும், கொலையும், குழப்பமும்கொண்ட பட்டியலைத்தவிர வேறென்றுமில்லை,' என்னும் சொற்ருெடர்களால் தெரியலாம்.

இது, சிறந்த நூலாயினும், வரலாற்று உண்மைகள் பிற்கால ஆராய்ச்சிகளால் விளங்கியுள்ளமையின், சில செய்திகளை இதில்

கண்டபடியே கொள்ளுவதற்கில்லை. இந்நூல் வெங்கசாமி ராயர், நெல்ஸன் (Nelson) லோகன் (Logan), என்னும் அறிஞர் தஞ்சை, மதுரை, மலையாளம் மாவட்டங்களைப்பற்றி எழுதிய வரலாற்றுக் கைச்சுவடி வரிசையில் வைக்கத் தகுந்தது.

இதுகாறும் வடநாட்டுப் பழம் பொருளாராய்ச்சியிலேயே ஈடு பட்டிருந்த இந்திய அரசாங்கத்தார், இந்த ஆண்டு (1881) தென்னாட்டையும் நோக்கத் தொடங்கினர். இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதிக்குப் பழம் பொருளாராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த பர்ஜஸ் (James Burgess) என்பவருடைய பார்வையில் தென் இந்தியாவும் ஒப்புவிக்கப்பட்டது; இவருக்குத் தமிழ்ப் பகுதிக்குத் துணையாகவிருந்தவர், இராமநாதபுரம் அரசவைப் புலவர், அஷ்டாவதானம் முத்துசாமி ஐயங்காராவார்; இவர், தமிழ்ப் பேராசிரியர் மு. இராகவையங்காருக்குத் தந்தையும். மகாவித்வான், ரா. இராகவையங்காருக்கு அம்மானும் ஆசிரியருமாவார். 1886-ஆம் ஆண்டு பர்ஜஸ் இந்தியப் பழம்பொருளாராய்ச்சிப் பகுதிக்குத் தலைவராக உயர்த்தப்பெற்றார்.

ஆங்கிலக் கல்வியைப் பரப்பவேண்டி, சாயர்புரத்தில் போப்பையர் நிறுவிய கல்லூரியை. தூத்துக்குடிக்கு மாற்றி மேல்வகுப்புப் பாடங்களைக் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. கால்டுவெலுடைய முயற்சியாலும், செல்வாக்கினாலும் அவர் பெயரால் தொடங்கப் பெற்ற இக்கல்வி நிலையத்துக்கு, கிறிஸ்தவ சமயசங்கங்களிலிருந்து பெரும்பொருள் நன்கொடையாக வந்ததெனினும், இக்கல்வி நிலையம், கல்லூரியாக நில்லாது, 'கால்டுவெல் உயர்நிலைப் பள்ளி' யாகவே நின்றுவிட்டது.

முதுமை அணுகவும், கொடுமையான வெப்பத்தைத் தாங்கவியலாமல், ஆறுதலாக கொடைக்கானலில் தங்கத் தொடங்கினார். அங்கு ஆங்கில கிறிஸ்தவக் கோயில் ஒன்று இல்லாத குறையைத் தீர்க்க எண்ணினார்; அவ்விடத்திலேயே நிலையாகத் தங்கியிருந்த லேவிஞ்ச் (Vere Henry Levinge) என்பவர், இந்த முயற்சியில் இவருக்குப் பெரிதும் துணையாவிருந்தார். லெவிஞ்ச் 1860 முதல் 1867 வரை மதுரை மாவட்டத் தண்டற்றலைவராகவிருந்து ஒய்வு பெற்ற பின்னர் கொடைக்கானலிலேயே நிலையாகத் தங்கியவர்; அவ்வூர் சிறந்து முன்னேறுவதற்குப் பலவகையிலும் தொண்டாற்றியவர். 1883-ஆம் ஆண்டு, கோயில் கட்டுவதற்காக நேபோ (Mount Nebo) என்னும் குன்றில் இடம் அடமானம் செய்யப் பெற்றது.

1883-ஆம் ஆண்டு, மூன்றும் முறை, தன் தாய்நாட்டிற்குச் சென்றார்; தமிழ்நாடே தனக்குத் தாய்நாடாகிவிட்டபடியால், ஆங்கில நாட்டிலேயே தங்கும்படி அவருடைய அன்பர்களெல்லாம் வேண்டியும், இயையாமல், 'எந்த மக்களுக்காக நான் இவ்வளவு நாள் பணியாற்றினேனே அந்த மக்களிடையே விழியாத் துயில் கொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு 1884-ஆம் ஆண்டு, தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார். தான் கொடைக்கானலில் கட்ட எண்ணிய கோயிலை, 1886-ஆம் ஆண்டில் கட்டி முடித்துக் கர்த்தனுக்கு உரிமையாக்கித் தானும் பிறரும் வழிபடுவதற்கு அந்த மலையில் ஒரு இடத்தை அமைத்துவிட்டார். இந்தக் காலவெல்லையில், தமிழ்ச் செய்தியாகக் குறிப்பிடத் தக்கன, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில், 1885-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றமையும், அவருடைய திருக்குறள் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு எல்லாக் குறிப்புக்களுடனும் முன்னைய மொழிபெயர்ப்புகளுடனும் வெளிவந்தமையுமேயாகும். பிற்காலத்தில் தமிழ்ப்பதிப்பாசிரியர்களின் தலைமணியாக விளங்கிய சாமிநாதய்யர் சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்ததும் இக்காலமே; அப்பதிப்பு 1887-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. தாமோதரம் பிள்ளை பல சிறந்த நூல்களைப் பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அரசாங்கத்தார், தென் மொழிகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களை ஆராய்வதற்கென ஒருவரை 1886-ஆம் ஆண்டு நியமித்தமையும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மூப்பாலும், அரை நூற்றாண்டுக்குமேல் வெப்பமிகுந்த நாட்டில் விடாது உழைத்தமையாலும், இவருடைய வன்மைமிக்க உடலும் தளர்ச்சியடைந்தது. தன்னுடைய போதகர் தலைவர் என்ற நிலையிலுள்ள சமயத்துறை கடமைகளை ஆற்றுவதற்குத் தக்க வலு இருக்குமோ என்று ஐயுற்று, கோடைக்கானலிடையே தங்கி, தானும் கடவுளும் தனித்து நிற்கும் நிலையில் நின்று, ஆண்டவனை வழிபட எண்ணினார்; கோடைக்கானலிலேயே தங்கினார்; அமைதியாகத் தெய்வப்பணியை செய்து வந்தார். இவ்வாறு அமைதியாகத் தன் முதுமையைக் கழித்துவரும் நாட்களில் (1891ல்) ஒரு நாள் குளிரால் பிணிப்புண்டு, சிலநாள் நோய்வாய்ப்பட்டு, மனைவியும் மைந்தனும் அருகிருக்க இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு விலகினார். இவருடைய உடலத்தை இவர் தகுதிக்கேற்ற சமயச்சடங்குகளுடன் இடையன் குடிக்குக் கொண்டு சென்று அடக்கம் செய்தார்கள், பலவழியாலும் மக்களுக்கு நன்மை செய்துவந்த இவருடைய பிரிவு எல்லா மக்களையும் வருத்தியது. 1891-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 19-ஆம் நாள் வெளிவந்த, இலந்தன் டைம்ஸ் (The London Times) என்ற ஆங்கில நாள்வெளியீட்டில்,

'திருநெல்வேலியின் போதகர் தலைவர், வணக்கஞ்சால் அறிஞர் கால்டுவெலின் பிரிவால், திருநெல்வெலியில் கிறிஸ்தவ சமயம், போற்றுதற்குரிய சிறந்த தந்தையருள் ஒருவரை இழக்கின்றது; இந்தியக் கல்வி, அதன் முதற்படி தொண்டருள் ஒருவரை இழக்கின்றது. கால்டுவெல் ஒதுங்கி நிற்கும் இயல்புடையவராக விருந்தும், அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, கிறிஸ்தவ சமயப் பணியின் தலைவர், இயக்கும் உயர்நிலை, என்பதோடுமட்டுமல்லாது தன்னுடைய தனிப்பட்ட அறிவுத்துறையில் இணையற்ற புலவர் என்றும், இந்தியாவிலுள்ள தன் நாட்டவரிடத்தே முதன்மைப் பதவியை அடைந்து வந்தார். இவருடைய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், இந்தக்காலத்தின் தலைசிறந்த பணிகளில் ஒன்றாய் என்றும் நிலை நிற்கும்; ஆனால், இப்பணியிலும், இவர் தளராது பணியாற்றிய ஏனைய பணிகளையொப்ப, ஒரு சமயத்தொண்டு என்ற உறுதியிலே ஊக்கம் பெற்றுவந்தார். இவர், தான்செய்த இலக்கியப்பணியாகப் பெரிதும் மகிழ்ந்தது, பதினோராண்டுகளாகத் தமிழ் மொழியிலுள்ள விவிலிய நூலைத் திருத்தியதிலும், அப்பணி முற்றியபின்னர் தமிழிலுள்ள பொது வழிபாட்டு நூலைத் திருத்தியதிலும் தான் ஈடுபட்டிருந்தமையேயாகும்.''

என ஒரு இரங்கற் குறிப்பு வெளிவந்தது.

பிரிட்டிஷ் பேரரசின் முதலமைச்சர், கிளாட்ஸ்ஸன் (Glastone) பேரரசியின் நன்கொடையாக, நூற்றைம்பது பவுன், இவர் மனைவியாருக்கு அளித்துத் தன் இரக்கத்தைத் தெரிவித்தார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், இவருடைய முயற்சியால் கிறிஸ்தவ சமயம் மிகவும் பரவியது; கிறிஸ்தவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையும் வளம் பெற்றது. இவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆறுயிரம் கிறிஸ்தவர்களே இருந்த ஒரு எல்லையில், இவர் பணி முற்றிய காலத்தில் நூறுயிரம் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்; ஆறுயிரத்தை நூறுயிரமாகச் செய்வது அருமையினும் அருமையன்றோ? இவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலத்தில் நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களை, சோற்றுக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று அரசாளும் ஆங்கிலர் எள்ளினர்கள்; ஏனையோர், அறியாமையும் பசிப்பிணியும் தோற்றிவைத்த ஒரு புதுமையான இழி குலம்' எனத் தூற்றினர். இவருடைய முயற்சியால், நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களிடையே பரவிய கல்வி, பிற்காலத்தில் அரசாங்கக் கல்வித் தலைவரையும் திடுக்கிடச் செய்தது. 'இந்த கிறிஸ்தவர்களிடையே இதே முறையில் கல்வி வளருமானல், உலக வாழ்க்கையில் தலைமை இடங்களையெல்லாம் தங்களுக்கே உரிமையாகச் செய்து விடுவார்கள்' என கல்விப்

பகுதித் தலைவர் தெளிவாக எழுதினர். இவ்வளவு பெருக்கமும் எதனல்? கால்டுவெலின் அரிய உழைப்பால்!

ஆண்டவனின் உண்மையான ஊழியனுக நின்று, தான் பணியாற்றிய கிறிஸ்தவ மக்களின் உடல், உள்ளம், உயிர், வாழ்க்கை எல்லாம் வளம்பெறச் செய்வதே தன் ஒரு பெரும் பணியாகக் கொண்டு, தனக்கென வாழாது, நெல்லை நாட்டு கிறிஸ்தவர்களுக்கெனவே வாழ்ந்தார். நலம் மிக்க இல்லங்களும், நேரான தெருக்களும், பள்ளிக்கூடங்களும், மருத்துவச் சாலைகளும், தெய்வ ஒளி வீசும் பெருங்கோயிலும், இடையன்குடியை எழில்மிகு சிற்றூராகச் செய்தது இவருடைய பலதிறப்பட்ட தொண்டல்லவா? இத்தகைய உண்மைத் தொண்டரை, இவர் தொண்டால் வளம்பெற்று வாழும் மக்கள் நன்றியுடன் நினைத்துப் போற்றுகின்றனர்களா? இவர் பெயராலும் முயற்சியாலும் கல்லூரியாகத் தோற்றப்பெற்ற கல்வி நிலையம், உயர்நிலைப் பள்ளியாகத் தாழ்ந்தல்லவா நிற்கின்றது?

கால்டுவெல், கட்டழகமைந்த உடலும், வனப்பும், எழிலும், தோற்றப்பொலிவும் உடையவர். ஆறு அடிக்குமேல் வளர்ந்தவர்; நூற்றறுபத்தெட்டு பவுன் எடையுள்ளவர். உழைப்பால் உறுதி பெற்ற உடலும் தெய்வப் பணியால் தூய்மைபெற்ற உள்ளமும் உடையவர். முதுமையில், இவருடைய வலம்புரி புரையும் வானரை முடியும், மாசற இமைக்கும் மேனியும், செற்றம் நீங்கிய மனமும், கற்றேர் யாவரும் அறியா அறிவும், ஞானம் கொழிக்கும் முகமலர்ச்சியும், கண்டோருள்ளத்திலெல்லாம் கடவுளுணர்ச்சியைப் புகட்டிக் கவின்பெற விளங்கின. ஒரு நாள், இவர், கோவிற் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்ருக்கும்போது, அங்கு கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரன் கால் நழுவி கிணற்றில் விழுந்துவிட்டான்; அருகிலிருந்தோர் கிணற்றின் ஆழத்தைக் கண்டு அஞ்சி நின்றனர்; இவர் ஓடோடியும் வந்து உடனே கிணற்றில் குதித்து, தண்ணீரில் தடுமாறிய வேலைக்காரனைத் தூக்கி எடுத்துக் காப்பாற்றினர். ஒருநாள் இவரும், இவருடைய விருந்தினராக வந்திருந்த வங்கநாட்டுப் போதகர் தலைவர் காட்டன் என்பவரும் (Bishop Cotton) குமரித் துறையில் நீராடிக்கொண்டிருந்தபொழுது, காட்டன், விரைந்துவந்த ஒரு பேரலையில் அகப்பட்டு நிலைகுலைவாராயினர்; உடனே, இவர், அவரைத் தூக்கிவந்து காப்பாற்றினர். இவை, இவருடைய உடல் வன்மையையும், பிறர் இடுக்கண் கண்டவிடத்து அஞ்சாது சென்று உதவி செய்யும் ஆண்மையையும் காட்டுகின்றன.

ஓயாது நூல்களைப் படித்தும், பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றின் உண்மைகளை உணர்ந்தும், அறிவைப்

பெருக்கிக்கொண்டே யிருந்தார். பல மொழிகளைப் பயின்றிருந்தார்; பதினெட்டு மொழிகள் இவருக்கு நன்கு தெரியும் என்று இவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். உலகில் சிறந்த சமஸ்கிருத அகராதியாகிய சென் பீட்டர்ஸ் பர்க் அகராதியின் (St. Petersburgh Sanskrit Dictionary) பதிப்பாசிரியர், போதலிங்கர் (Otto Bohtlingh) கூறும் "நாம் செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் தெரிந்துகொள்ளாத மொழிகளைப்பற்றி எழுதுவது இடர்ப்பாடு விளைக்கும்'' என்ற அறிவுரையை உறுதியாக உள்ளத்தில் கொண்டிருந்தார். எவ்வளவு படித்தாலும் அவ்வளவையும் மறவாது உள்ளத்தில் வைத்திருக்கும் ஒரு பேராற்றலைத் தேடிக்கொண்டார். காலத்தை வீணாக்காது வேலை செய்யும் இவருடைய வன்மை எவரையும் மருளச் செய்யக் கூடியது; ஒப்பிலக்கணத்தின் முதற்பதிப்பை ஒழுங்குபடுத்திப் பதிப்பித்துக்கொண்டிருந்த இருபத்திரண்டு மாதங்களில், ஆங்கில நாட்டில் பல்வேறு இடங்களிலுள்ள இருநூற்றைம்பது போதக வட்டங்களைச் (Parish) சுற்றிப் பார்த்தும், இந்தியாவைப்பற்றியும் இந்தியாவில் நடைபெறும் சமயப் பணியைப் பற்றியும் முந்நூற்றைம்பது விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியு மிருக்கின்றாரெனின், இவர் உழைப்பையும் வன்மையையும் என்சொல்லுவது? இவ்வளவு நுணுக்கமாக, காலத்தை வீண்போக்காது அறிவுத்துறையில் பயன்படுத்தும் இயல்புடைய இவர், தன் சமயப்பணிகளைச் செய்யும்போது, தன் சமயமக்களால், எவ்வளவுகாலம் வீணாகச் செலவாக நேர்ந்தாலும், பொறுமையுடனும் புன்னகையுடனுமேயிருப்பர் இவருடைய எல்லையிலுள்ள பல வட்டங்களையும் பார்வையிடச் செல்லும்போது, அந்தந்த வட்டத்திலுள்ள மக்கள் வரவேற்பதற்காகச் செய்யும் ஆரவாரங்களையும், கொட்டு முழக்குகளையும்,ஒவ்வொரு இடத்திலும் நிறுத்திவைத்து,தீவர்த்திகளோடும் மத்தாப்புக்களோடும் அதிர்வெடிகளோடும் ஊர்வலம் செய்து அழைத்துப்போவதையும் மணிக்கணக்காக, அவரவர்கள் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ளுவதையும், வாழ்த்தி வணங்குவதையும், களியாட்டங்கள் ஆடுவதையும்,பாடுவதையும், மிக அமைதியாகவே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். பல நாழிகையாக இவ்வாறு உட்கார்ந்திருப்பதிலுள்ள உடற்றளர்ச்சியையும் காலக் கழிவையும் ஒரு சிறிதும் கருதார். தன் மக்கள் மனம் மகிழவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தையே கொண்டிருப்பர். தளர்ந்த பருவத்திலும் இவர் உடல் வளைந்து நிற்பதில்லை. வரவேற்போருடைய களியாட்டங்களெல்லாம் முடிந்த பின்னர், ஞானத்தூணம் என எழுந்து நின்று ஆசி கூறுவார். அப்போது, இவரது, வெண்நுரையன்ன குஞ்சியும் அணலும், தண்ணளி தயங்கும் திருமுகப்பொலிவும், உண்ணிறை காதலும், பண்ணமர் மொழியும், 'விண்ணினின்றிழிந்த தேவ நற்றூதனே இவன்' என, யாவரையும் போற்றச் செய்யும்.

இவருக்கு, எளிய மக்களிடமும் சிறுவர்களிடமும் பழகுவதிலும் அவர்களுடைய மன நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதிலும் மிகுதியும் ஆர்வம் இருந்திருக்கிறது; எங்கே, ஏழை மக்களைக் கண்டாலும், உடனே அவர்களுடன் வேற்றுமையின்றி உள்ளம் கலந்து பேசுபவராகவிருந்திருக்கிறார். திருச்சிராப்பள்ளியில், பொதுநல வேலைத் தலைமைப் பொறிவலாளராகவிருந்த (Engineer) இவருடைய நண்பர் ஒருவருடன் சிலநாள் தங்கியிருந்தபோது, கல்லணையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த, பழுது பார்க்கும் வேலை ஒன்றைப் பார்ப்பதற்கு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தார். வார முடிவில், கூலியாள்களுக்குக் கூலி கொடுப்பதற்கான பட்டியலை, அவ்வேலையின் கண்காணிப்பாளர் (Overseer) எழுதியபோது, தானும் ஒன்றைத் தனியாக எழுதினர்; மறுநாள் கூலி போடுவதற்குக் கண்காணிப்பாளர் வேலை செய்தவர்களைக் கூப்பிட்டபோது, இவர், அவர்கள் பெயரையெல்லாம் தான் எழுதிகொண்டிருந்தபடியால், தானே, வேலை செய்தோரைக் கூப்பிட்டுக் கூலியைத் தன் கையாலே கொடுக்க விரும்பினர். கண்காணிப்பாளரிடம் நீங்கள் தொகையை மட்டில் எண்ணி என்னிடம் கொடுங்கள், நான் ஆள்களைப் பார்த்துக் கொடுத்துவிடுகிறேன்'' என்றார். கண்காணிப்பாளர் 'தாங்கள் பெயரைத்தானே குறித்துக்கொண்டீர்கள், அந்தப் பெயருடையவன் எவன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதே, ஆகையால் தாங்கள் சிரமம்படவேண்டாம்' என்றார். இவர் 'எனக்கு ஒவ்வொருவரையும் அடையாளம் தெரியும், வேண்டுமானுல் சோதிந்துக்கொள்ளலாம்' என்றார். கண்காணிப்பாளர், இவரை சோதிப்பதற்காகவே, இவர் ஒருவன் பெயரைக் கூப்பிட்டபோது மற்றொருவனைப் போய் நிற்கும்படி செய்துவிட்டார். உடனே இவர் 'அந்தப் பெயருடையவன் இவன் அல்ல' என்று சொல்லி, கூட்டத்திலிருந்த அந்தப் பெயருடையவனைக் குறிப்பிட்டுக் கையைக் காட்டினர். ஒரு நாளில், எவ்வாறு இவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டார் என்று எல்லோரும் வியந்தார்கள்; இவர், 'வியப்பு ஒன்றுமில்லை' எனச் சொல்லி, தன் பட்டியலைக் காண்பித்தார்; அந்தப் பட்டியலில் ஒவ்வொரு பெயருக்கும் பக்கத்தில் அவ்வப் பெயருடையவருடைய உருவத்தையும் (நெஞ்சளவில்) ஓவியம் வரைந்திருந்தார். இவருடைய நண்பர், இவ்வளவு விரைவில் எவ்வாறு ஓவியங்களை எழுதவியன்றது என்று கேட்டபொழுது, பெயர்களை எழுத்தால் எழுதுவதைவிட உருவத்தை ஓவியத்தால் குறித்துக்கொள்ளுவது ஒன்றும் கடினமானதல்ல எனக் கூறினர். உடனிருந்த ஆங்கில நண்பர்கள், இத்தகைய ஓவியத் திறன் இப்பக்கங்களில் எவர்க்கும் இல்லை எனப் புகழ்ந்தபோது, உலகம் புகழத்தக்க ஓவியத் திறமை திருச்சிராப்பள்ளியிலேயே ஏசு சங்கத் தொண்டருள் ஒரு பிரஞ்சுக்காரரிடம் இருப்பதாகக் கூறினர். இவர் எழுதிய ஓவியக் குறிப்புக்களைக்

கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த, அந்த கண்காணிப்பாளர் தம்பியைப் பார்த்து, அவர் உருவத்தையும் ஒரு துண்டுத் தாளில் வரைந்து கொடுத்து, நீ இப்படி எழுதவியலுமா?' எனக் கேட்டாராம். 'இயலும்' என்று விடையளித்த சிறுவரை வியந்து 'என்னைப்போல் ஒன்று எழுது' எனச் சொல்ல, அச்சிறுவரும் முயன்று ஒன்று வரைந்து காட்டினர்; அதைக் கண்டு மகிழ்ந்து "நன்ருக எழுதிவிட்டாய்; இப்போது பயமில்லை; எனக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்குமுன் உன்னைக்கொண்டு என் உருவத்தை எழுதச்சொல்லி வெளியிட்டிருந்தேனுனல் ஒருத்தியும் என்னை மணந்துகொள்ளத் துணிந்திருக்கமாட்டாள்" என்று நகைத்து, எல்லோரிடமும் காட்டினர், பின்னர், அச்சிறுவருக்கு ஒரு சிறு ஆங்கில நூலை (Spelling book Superceded) பரிசளித்தார். அப்போது மிகச் சிறிய கடிகாரம் ஒன்று இவருடைய கைவிரல் மோதிரத்தில் பதித்துவைத்தார்.

சுகாத்லந்த் நாட்டினராகிய கால்டுவெல், அயர்லாந்தில் பிறந்தார்; ஆங்கிலத்தில் பயின்ருர்; எபிரேயர் (Heberayer) சமயமும், கிரேக்கர் (Greeks) கலையும், ரோமவர் (Romans) நெறிநிலைகளும், பிற்கால (Modern) அறிவியலும் ஒன்றிக் கலந்து செழித்த ஒரு பண்பாட்டில் வளர்ந்தார். நிலையானது எது, நிலையாதது எது என்பதை, இளமையிலேயே, திருவருள் உணர்த்த ஐயத்தினின்றும் தெளிந்தார்; வையகத்தினும் வானகத்தை இனியதாகவும் நணியதாகவும் கண்டார்; பிறவியின் பயன் அறவன் அடிக்கு ஆட்சிசெய்வதே எனத் துணிந்தார்; வையகத்து வாழ்க்கையை முறைப்படி வாழ்வதே வானுறையும் தெய்வத்திற்கும் பணிசெய்யவியலும் என்பதையும் கண்டார்; தான் பிறந்ததும், தன் உள்ளத்திற்கு உகந்ததுமான கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரவச்செய்வதே தனக்கு இறைவன் வகுத்த வழி என்று உறுதி கொண்டார்; இப்பணியையும் வாழ்க்கை வளம் மிகுந்த நகரங்களிலிருந்து செய்திருக்கலாம்; 'கொள்ளேன், புரந்தான், மால், அயன் வாழ்வு' என, வாழ்க்கை இன்பம் தரவல்ல இடங்களை விடுத்தார்; 'நள்ளேன் நினது அடியாரோடு அல்லால்' என, சமயப் பணியாற்றும் அடியவர் கூட்டத்தையே விழைந்தார்; 'நகரம் புகினும் எள்ளேன், திருவருளாலே இறக்கப்பெறின்;' என, கனல்வீசும் வறிய இடையன்குடியில் புகுந்தார்; 'உள்ளேன் பிற தெய்வங்கள் உன்னையல்லாது; எங்கள் உத்தமனே,' என, தன் தொண்டில், வாழ்க்கையின் இறுதிவரையில், உறைத்து நின்ருர். சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தமிழ் மொழியைப் பயின்ருர்; பின்னர்,

இச்செய்தியைத் தெரிவித்தவர்கள், மேலே குறிப்பிட்டுள்ள கண்காணிப்பாளராகிய என் பெரிய தந்தையாரும், சிறுவராகிய என் தந்தையாருமே. நிகழ்ந்த காலம் 1871, 72 ஆக இருக்கலாம்.

மொழியாராய்ச்சியிலும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார்; தன்னேரில்லாத் தமிழ் மொழியின் மாண்பை உணர்ந்து இன்புற்றார்; 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக, இவ்வையகம்' என, உலகறிய வெளியிட்டார்.

இவருடைய ஆராய்ச்சி முறையில், நாம், ஒன்று கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். இவர் இங்கு வந்த நாட்களிலிருந்து. தென்னாட்டில், வளர்பிறையென்ன பிரிட்டிஷ் ஆட்சி, வளர்ந்து பேரரசாகி, உலகத்திலேயே உயர்ந்த வல்லரசு என்ற நிலைக்கு, இவருடைய இறுதிக் காலத்துக்குள் வந்துவிட்டது; இவருடைய நரம்புகளில் ஓடுகிற செந்நீரோ, ஆட்சி செலுத்தும் பிரிட்டிஷ் செந்நீர்; இவருடைய உள்ளத்தில் உறைந்துள்ளதோ, மேல்நாட்டு மொழிகளும் கலைகளும்; இவர் உயிரோ, கிறிஸ்துவின் திருவடிகளில் கட்டுண்டது. இவ்வாறிருந்தும், இவையொன்றேனும், இவருடைய, ஆராய்ச்சிகளில் உண்மைகாணும் ஊக்கத்தையும், நெறியையும், தடைசெய்தனவல்ல; பிறழச்செய்தனவுமல்ல. எச்சமயமாயினும் என்ன? உண்மைத் தொண்டர்களுக்கு, இறைவன்,

'பொய்யாயினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடர்' அல்லாவா?

தமிழகத்தின பழமையையும், தமிழ் மொழியின் அமைப்பையும் ஆற்றலையும், சூழ்ந்து ஆராய்ந்து, அவற்றின் உண்மை நிலைகளில் சில பகுதியை நன்குணர்ந்த கால்டுவெல், நாளாக நாளாக, தமிழ்த் தாயின் உண்மை மகனாகவே மாறிவிட்டார்.

இவர், தமிழ் மக்கள் ஊக்கமும் விடாமுயற்சியும் உடையவர்களென்றும், குருட்டுக் கொள்கைகள் அதிகமாக இல்லாதவர்களென்றும், எங்கெங்கே வாய்ப்பிருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் சென்று பொருள் ஈட்டும் துணிபு உடையவர்களென்றும் கருதினார். பழைய முறையில் பயின்று வந்த இலக்கண நூல் முறை, எவ்வாறு மக்கள் உள்ளத்தைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளதென்பதையும், மொழிகளைச் செம்மை படுத்தியுள்ளதென்பதையும் உணர்ந்தார்; அக்காலப் புலவர்கள், ஒரு துறையிலே நின்று, அதில் ஆழ்ந்துசென்றிருக்கும் அறிவை வியந்தார்; அவர்களுக்குப் பரந்த பயிற்சி இன்மையால் மொழிகளின் பொதுத் தன்மையையும், தொடர்பையும், உள்ளத்தே கொள்ளமுடியவில்லை என்பதையும் கண்டார். ஆங்கிலப் பயிற்சியும், மேல்நாட்டுக் கல்வி முறைகளும் இந்நாட்டில் புகுந்தவுடனே, அப் பயிற்சியைப் பெற்றவர்கள், மேல்நாட்டவருக்கு ஓரளவும் குறையாமல் பல துறைகளிலும் சிறந்த ஆற்றலுடன் வெளிவருவதைக்

கண்டார். ஐரோப்பாவில், கலைநலம் பெற்றவர்கள், தங்கள் தங்கள் மொழிகளை ஆராய்வதிலும், ஊர், நாடு முதலியவைகளின் வரலாறுகளையும் பழமையையும் கண்டறிவதிலும் கொண்டுள்ள ஆர்வமும் முயற்சியும்போல தமிழகத்திலும், ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு சிலரேனும் கருத்திற்கொள்வார்களானல், இதுவரை தெளிவு பெருத பல செய்திகள் தெளிவுபெறுமே என எண்ணினர்.

'இந்தியப் பழமை' (Indian Antiquary) என்னும் பெயராற் பம்பாயிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கிய பழங்கலைத்தாளில் இந்தியர்களால் வடநாட்டுப் பழஞ்செய்திகள் எழுதப்பெற்று வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்; அக்கட்டுரைகளால், அதுகாறும் வரலாற்று உண்மைகளைக்காணும் வேட்கையும் எதையும் பாகுபடுத்தி அவற்றின் பொதுத்தன்மைகளைக் காணும் ஆற்றலுமாகிய இரண்டு பண்புகளும், ஐரோப்பிய உள்ளத்திற்கே தனி உரிமை என நிலவிவந்த எண்ணம் பொய்ப்பட்டதை உணர்ந்தார். வடநாட்டிற் காணப்பெறும் பழஞ்செய்திகளிலும் தென்நாட்டில் காணப்பெறுபவை குறைந்தனவல்லவே. வடநாட்டாரிலும் தென்நாட்டார் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் குறைந்தவரல்லவே. அவ்வாறிருந்தும் தென்நாட்டைப் பற்றிய கட்டுரைகள் தென்நாட்டவரால், ஒன்றும் எழுதப்பெறவில்லையேயென, உள்ளத்தில், வருந்தினர். இத்துறையில் தென்நாட்டுச்செய்திகளையும் மொழிகளையும்பற்றி அயல்நாட்டு அறிஞர்கள் செய்துள்ள பணி, தென் நாட்டவருக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் என்று எண்ணினர். மொழியை ஆராய்ச்சி செய்வார்களானல், 'மொழிக்கு, என ஒரு தனி வரலாறு உண்டு, அவ்வரலாறு ஏனைய வரலாறுகளை விளக்கும் ஒளி' என்பதையும், 'மக்களினப் பண்பையும் பழமையையும் காட்டும் கருவி' என்பதையும் உணர்ந்து பயனடைவார்களே என்று எண்ணினர். உண்மை காணும் பண்பமைந்த உள்ளம், மொழியைத் தூய்மை செய்தலும், தூய்மையான மொழி உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்தலும் ஒன்றுக்கொன்று செய்யுர் உதவியாகவிருக்க, காணவியலாத உள்ளத்தைக் காட்டும் கண்ணுடியாகிய மொழியைக் கொண்டு உள்ளத்தை உணர்ந்து உயர்வடைய முயலவேண்டாமா? என வினவினர் மொழியாராய்ச்சியைச் செவ்விய முறையில் மேற்கொள்ளல் சீரிய இலக்கியம் வளர்வதற்குத் தோற்றுவாயாகவிருக்க, இம்மக்கள் இத்துறையில் உழைக்காதிருக்கின்றார்களே எனக் கவன்றார்.

தமிழ்மக்கள் இத்துறையில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதை மிகத் தெளிவாகவும், இனிமையாகவும், ஒருவரையும் தாக்காமலும் இவர் சொல்லுவது வயதும் அறிவும் நிரம்பியும் கடமையை உணராத ஒரு மைந்தனுக்கு,அம் மைந்தன்பால் மாருத காதலுடைய வயது சென்ற

தந்தை பரிந்துரைக்கும் அறிவுரைபோல் குறிப்பாகவும் கனிவாகவு மிருக்கின்றது. ஓரிடத்தில் " இந்நூல் எழுதும்போது.........அயல் நாட்டாருக்கு வேண்டப்படுவதைவிட இந்நாட்டாருக்கு வேண்டப் படுவதையே மிகவும் சிந்தித்தபின். திராவிடமொழிகள் வழங்கும் நாட்டிலுள்ளவர்களே, அவர்கள் மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பயில்வதில் அறிவும் கருத்தும் உடையவர்கள்ளாகும்படி ஊக்கவேண்டு மென்பதே என்னுடைய உளமார்ந்த இடைவிடா விருப்பமாக இருந் துவருகிறது" எனக்கூறினர் மற்றேரிடத்தில்,'இந்தியப்பழமை'யில் வெளிவரும் ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிப் பேசும்போது "இக்கட்டுரைகள், தம்மளவில் பயனுள்ளனவாக விருப்பத்தோடு, புலமையுள்ள தென் இந்தியர்கள் இதே கருத்துடனும் ஆராய்ச்சியுடனும், இத்தகைய, இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்ட, அவர்களுக்கே உரியதெனக் கருதலாமாகிய, இலக்கண இலக்கியத்துறைப் பணியில் புகுவார்க ளானல், எதிர்பாக்கக்கூடிய பயனுக்கு, உலகத்துக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவும் பயன்படுகின்றனவென, எனக்குத் தோன்றுகிறது.' எனக்கூறுகின்றார். இச்சொற்றொடர்களை ஆழ்ந்து பார்ப்போமானல் ஆங்கிலமும் செந்தமிழும் ஆர்வமுறக் கலந்து மணம் வீசுவதைக் காணலாம் எவ்வளவு சுற்று? எவ்வளவு கவலை? எவ்வளவு அன்பு? இச்சொற்களைப் பாக்கும்போதும், அவர் எதிர்பார்ப்பதை நோக்கும் போதும். இராமகாதையில், சீற்றங்கொண்ட இளவலின் சீற்றந் தணிக்க இராமன் கூறிய 'என்சொல் கடந்தால் உனக்கு ஆவதோர் ஈனமுண்டோ' என்ற சொற்களும், அச்சொற்களின் ஆற்றலை அறிந்த கம்பன் அத்தகைய சொற்களைக் கூறிய இராமனை தென் சொல் கடந்தான் வடசொற்கடற்கு எல்லை தேர்ந்தான்' எனப் புகழ்வதும் நினைவுக்கு வருகின்றன.

இவர் எண்ணியதும், எதிர்பார்த்ததும், எண்பத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர் இவருடைய மிக முதிர்ந்த வயதில். ஒருநாள், "நான் தமிழ்நாட்டில், தமிழில், முதன்முதல் என் இளமையில் பேசியபோது கங்குல் கழிந்தது. காலையும் வந்தது' என ஆர்வத் துடன் பேசினேன். ஆண்டுகள் பலவாயின; இன்னும் காலை வரவில்லை; ஆனல் எப்படியும் வந்துவிடும் என்ற உறுதி என் உள்ளத்தினின்றும் அகலவில்லை" என்று மிகக் கனிவாய் கூறி னாராம். அப்போது தமிழ் நிலையை எண்ணுதிருந்திருப்பாரா? நமக்கோ, இன்னும் கங்குல் கழியவில்லை; கதிரவனும் வரவில்லை; என்னவாயினுமே தெரியவில்லையே?

* John Spiers Tide " Tamill Culture, " Caldwell Centenary Number.

அரவங்கரந்ததோ? அச்சுமரமிற்றுப்
புரவி கயிறுருவிப் போயிற்றோ — இரவிதான்
செத்தானோ ? இல்லையோ ? செந்தமிழ் தேர் நற்புலவீர் !
எத்தால் விடியும் இரா ?

இந்த எண்ணங்களெல்லாம் வெளிவந்து ஓராயிரம் பிறை தோன்றி மறைந்தது; நாம் எவ்வளவு இத்துறைகளில் முன்னேறி யிருக்கின்றோம் என்பதை நன்கு அறிவோம். அப்போது, நம்மிட மிருந்து தோன்றும் ஆராய்ச்சிகள் எவ்வாறு இருக்கும் என்று, கால்டுவெல் எதிர்பார்த்தார் என்பதைப் பார்த்தோம்; இப்போது, நம் புலமையும் ஆராய்ச்சி முறைகளும் எவ்வாறுள்ளன என்பதைப் பற்றி ஒரு அயல்நாட்டு அறிஞர் கூறுவதையும் பார்ப்போம். ஜான் ஸ்பயர்ஸ் என்பவர் "சமஸ்கிருதத்திலோ தமிழிலோ உள்ள புரா ணங்களிலிருந்து தோன்றும் கற்பனை நோக்கங்களை, உண்மை வரலாற்று ஆதரவுகளாகக் கொண்டுவருதல், வரலாற்றையோ, அந்த அந்த மொழிகளையோ நடுநிலையோடு சீர்தூக்கியதாகாது... மற்றொரு புலமைக்குறை இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் காணப் படுவது, எழுதுவோரும், தனிப் புலமையுடையோரும், தங்களுக் குள்ளேயே ஒருவரை ஒருவர் ஆதாரமாகக் காட்டிக்கொள்ளும் நந்தோற்றத் தந்நலத் தம் பெருமை அவன் உவனை ஆதார மாகக் காட்டும் இவன் இவனை ஆதரமாகக் காட்டலும், உவன், அவ னையும் இவனையும் ஆதாரமாகக் காட்டலுமாகவே போய்க்கொண் டிருக்கிறது. உயர்ந்த புலமையாராய்ச்சியாக, தகுதியான கலைக் கழகப் போர்வைகளுடன் வெளிவந்து நடமாடுபவற்றுள் மிகுதி யானவை ஒருவரை ஒருவர் போற்றிக்கொள்ளும் மடிமைப் புகழ்ச்சி யின் வேறல்லாதனவும், அறிவுள்ள பள்ளிச் சிறுவன் ஆராய்ச்சிகளை விட உயர்ந்தன வல்லாதனவுமாகவே இருக்கின்றன." எனக் கூறு கின்றார். இது போதுமே ? என்னதான் மறுமொழி கூறுவது ? என்ன கூறினும் என்ன ? மன்னன் மனைவி மாசுரைக்க வாழலாமா ? இப்போது அன்போ நிறைந்துள்ளது; அடியாரே மலிந்துள்ளார்; ஆற்றலோ நிறைந்துள்ளது; அறிவுக்கோ குறைவில்லை. முன்னேறி னோமோ ? சொல்லவியலவில்லையே; எங்கேனும் குறையுளதோ ?

இதுகாறும் கால்டுவெலைப்பற்றிப் பேசிய தென்றலில் திளைத்த நமக்கு மேலே கூறியவை வாடையாக வந்தது. வாட்டம் வேண்டுவ தில்லை, முயற்சி திருவினையாக்கும். உண்மையன்போடு, ஒரு சில ராவது, புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் பொருட்படுத்தாது, தமிழ்ப் பணியே தலைப்பணியாகக்கொண்டு, உழைப்போமானால், நூருண்டில் இயலாதவற்றை ஆருண்டில் இயற்றி, நம் செந்தமிழ் அன்னையின் சீர் உலகெலாம் பரவச் செய்யலாம்.

''இந்த உலகத்தில் பழையனவாகப் போயினவற்றையல்லாது புதியனவாகவுள்ளன ஒன்றும் இல்லை, முன்னரே நன்கு தெரியப் பெற்றனவாயிருந்து மறக்கப் பெற்றவைகளையே' அடிக்கடி நாம் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கின்றோம்'' என்று சான்போ (Saint Beuve) என்னும் மேல்நாட்டு அறிஞர் கூறுகிறபடி, இக்கட்டுரையில் ஒன்றும் புதியனவல்ல; எல்லாம் பழஞ்செய்திகளே; ஆனால், பழஞ்செய்திகளைப் புதிதாகப் பார்க்கும்போது நமக்கு ஒரு புதுவுணர்வு உண்டாகின்றது அவ்வுணர்வினால் அறிவும் ஆற்றலும் பிறந்து, நம்மைப் பல நல்ல பணிகளில் புகு பிக்கின்றது.

இக்கட்டுரையும், பழஞ் செய்திகளே; ஆனாலும், இது யாரேனும் ஒருவரை, கால்டுவெல் வகுத்த பணிகளில் ஒன்றையேனும் செய்யத் தூண்டினாலோ, அவருடைய நினைவை நிலைநாட்டும் வழிகளை வகுக்கச் செய்தாலோ, எவ்வழியிலேனும், அன்போடு திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞரிடம், அன்பை உண்டாக்கித் தமிழ்த் தொண்டில் இயக்கினாலோ, பயனுடையதொன்றென்றே கருதலாம். தமிழ் மொழியும், இலக்கியமும், மக்களும், உலகில் உயர்ந்தோர் இடத்தைப் பெற்றுச் சிறப்பும் பயனுமுற வேண்டுமென விழைந்த கால்டுவெலின் நினைவை வாழ்த்தி அவ்வாறே அருளுக என, அவருடன், எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருளை வணங்கி நிற்போமாக.

வாழ்க தமிழ்!